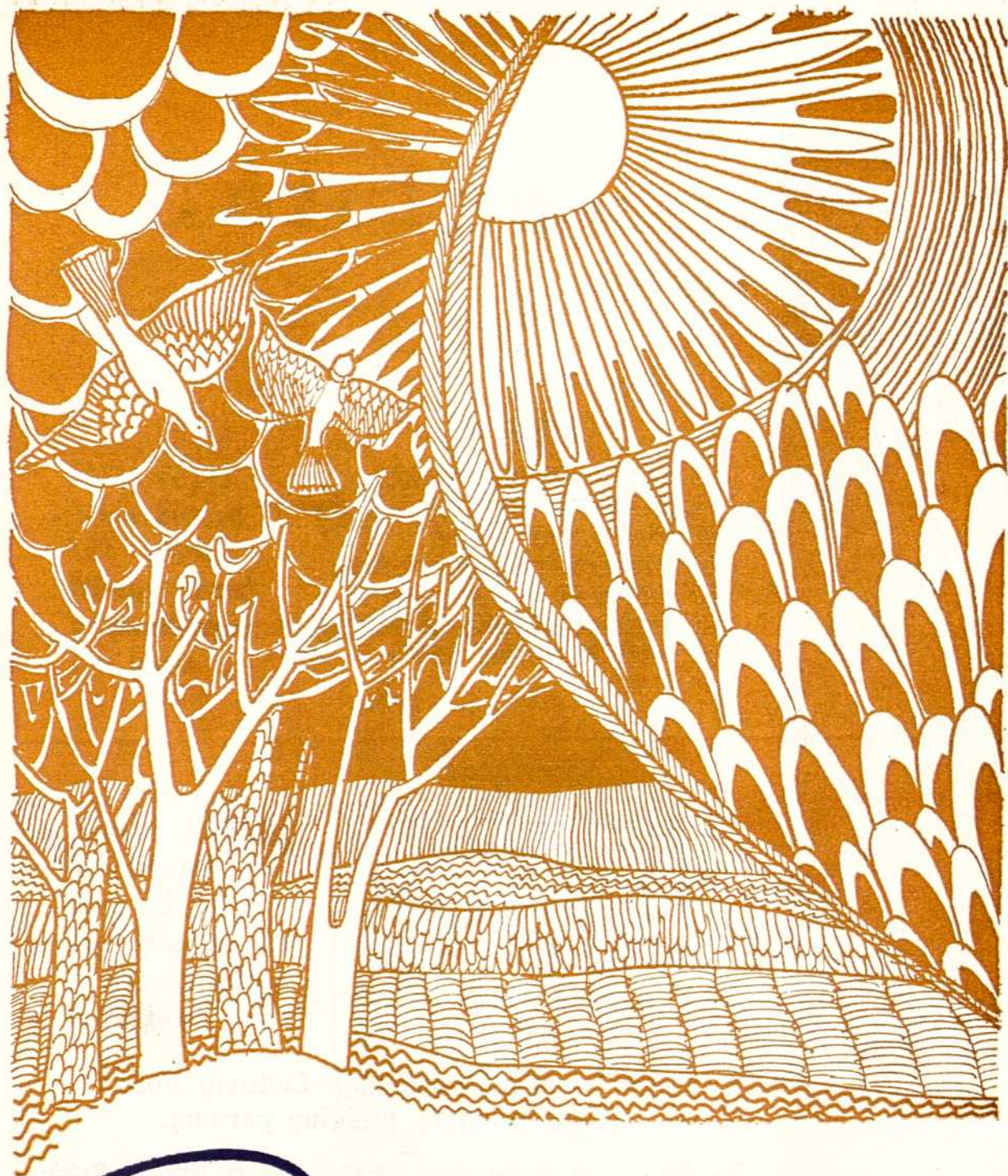

Eglutē

1973 KOVAS

▲ eglutė ▲

1973 KOVAS

turinys

- 3 BUS ŠILČIAU, D. Lipčiūtė
- 4 MĖLYYNAS SVEČIAS I, N. Jankutė
- 12 OI TAI, TAI! Samanė
- 13 LAPĖS VAIKAS, O. Mikailaitė
- 17 GANDRAS, A. Kašiubienė
- 18 PIRMOJI KELIONĖ TRAUKINIUI, D. Sadūnaitė
- 26 KUKURUČIO KELIONĖS, G. Grušas
- 32 LAIŠKAI

piešiniai

- Z. Sodeikienė — viršelis (raidės — A. Trinkūno)
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 4, 6, 7, 8, 10, 11
- A. Trinkūnas — 12
- O. Mikailaitė — 13, 14, 15, 16
- R. Valiulytė (11 m.) — 17
- L. Lipčius — 18
- A. Sruoginienė — 3, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25
- R. Karosaitė — 26, 27, 28, 29, 31

**“Eglutė” nuoširdžiai dėkoja Lietuvii Fondui
už jai paskirtą piniginę paramą.**

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$5.00, vieno numerio kaina — \$0.50.

EGLUTĖ — “The Little Fir” is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$5.00; single copy— \$0.50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

BUS ŠILČIAU

Danutė Lipčiūtė

Pūtė vėjas
Visą žiemą
Už langų.
Miega žemė
Ir sapnuoja
Po ledu.

Siųsk, saulute,
Spindulėli,
Bus šilčiau.
Jau nosytę
Ir skruostelius
Nušalau!

Berk gėlyčių
Į darželį,
Težydės.
Griš varnėnai
Inkilėlin
Ir čiulbės.

š. 1970

MĖLYNAS SVEČIAS

I

Nijolė Jankutė

Šį pavasarį Karilė mokėsi botanikos.

— Tai mokslas apie augalus, — išdidžiai paaškindavo ji kiekvienam, kas tik norėdavo jos klausytis.

Botanika Karilei labai patiko. Tas žodis skambėjo taip moksliskai: BO-TA-NI-KA. Be to, Karilė sužinojo daug įdomių dalykų apie gėles ir žoles, medžius ir krūmus; apie nuodingus augalus ir apie tuos, iš kurių daromi vaistai.

Du kartus mokytoja vežė Karilės klasę į Botanikos sodą, kur šiltadaržiuose augo spalvingos tropikų gėlės, o mėsingi kaktusai pūpsojo smėlyje, kaip spygliuoti sviediniai, kaip kreivos žvakidės ir kaip ištinę delnai, prismaigstyti rudų adatų.

Labiausiai ten Karilei patiko „Žolių darželis“. Jame augo daugybė žolių, kas vasarą matomų laukuose ir tuščiuose sklypuose. Kiekviena jų turėjo ant lentutės išrašytą savo vardą ir tai, kam ji naudinga. Taip Karilė susipažino su dilgėle, iš kurios seniau gamindavo medžiagą, panašią į šilką; su kraujažole, kuri dedama ant žaizdos kraujui sustabdyti; ir su nendrėmis, kurių žiedai, tos švelnios „vilko uodegos“, išvirus galima valgyti. Tik nuodingasis vijoklis* buvo niekam tikęs. Net į vijoklį nepanašus, o vos prisilietus, galėjai gauti skaudžius niežulius ir spuogus.

Bet iš visų žolių Karilei labiausiai patiko saulėgrąža. Ją mergytė seniai pažino ir mėgo lukštent skanias jos sėklas. Mokytoja aiškino, kad tos sėklos turi daug vitamino D, kuris taip reikalingas žmogaus sveikatai.

— Vitaminą D mes gauname iš saulės šviesos, iš pieno, žuvies, bet iš augalų — tik saulėgrąža jo turi, — pasakojo ji.

Karilei patiko saulėgrąžos žiedas: geltonas, šviesus ir didelis, tartum saulė. Todėl mergaitė labai nudžiugo, kai atvažiavusi atostogų vasarnamio kieme rado augančias net tris saulėgrąžas. Jos buvo jau gerokai aukštesnės už Karilę ir žydėjo.

Prie ežero Karilei vėl prasidėjo linksmos dienos. Šią vasarą ji turėjo naują geltoną dviratį su krepšeliu prie rankenų, todėl kasdien važinėjo takeliais, rinkdama gėles, žoles ir lapus savo „botanikos albumui“, į kurią lipino sudžiovintus augalus pagal rūšis ir šeimas, kaip mokytoja aiškino.

Taip atėjo karštas rugpiūtis. Sunkios saulėgrąžų galvos, pilnos sėklų vis labiau gelto ir linko žemyn, o Karilės albumas vis labiau storėjo nuo gausybės ten sulipintų žolelių. Bet Karilei jų dar neužteko.

*Vijoklis — „poison ivy“

— Aš turiu surasti bent vieną labai keistą augalą, — galvojo ji, — tokį, kurio viena dalis nuodinga, o kita — valgoma. Tada mano albumas bus tikrai moksliskas.

Kad tokių augalų yra, Karilė sužinojo, skaitydama knygą apie laukines gėles. Viena jų, vardu Gegužės Obuolys,* turėjo valgomą vaisių ir labai nuodingą šaknį. Taip vieną gražią dieną Karilė sėdo ant savo geltono dviračio ir išvažiavo ieškoti Gegužės Obuolio.

To augalo mergytė ieškojo ilgai, kol pagaliau viename pagriovyje surado. Nudžiugusi Karilė skynė į skėtį panašius lapus ir dėjo dviračio krepšelin.

Staiga jos žvilgsnis užkliuvo už kažko, anksčiau nepastebėto. Anapus griovio, ant pavirtusio medžio sėdėjo žmogus. Jo veidas atrodė liūdnas ir lyg truputį melsvas. Karilė krūptelėjo.

*Gegužės obuolys — "May apple"

— Nebijok, — pasakė žmogus, — aš paklydau. Ar čia šiaurės ašigalis?

Karilė pasitraukė tolyn. Tam žmogui tikrai pasimaišė. Šiaurės ašigalis? Čia??? O gal šis keistuolis toks, kaip anas, kurs pernai buvo pagrobęs Robertą? Jis taip pat sakėsi paklydęs...

Nepažįstamasis pažiūrėjo į Karilę nusteбęs ir tarė:

— Bet aš tikrai pasiklydau. Aš visai nemanau pagrobti Roberto... Kas yra Robertas? Ir ką reiškia “pagrobti”?

— O, tai jūs tikrai ne iš čia, jei nežinot, kad yra tokių žmonių, kurie vagia vaikus ir paskui iš tėvų reikalauja daugybės pinigų, — paaiškino Karilė ir staiga... labai išsigando. Iš kur tas keistuolis žinojo apie grobiką ir apie Robertą? Juk ji nepasakė. Ji tik pagalvojo!

— Su... die... — sumikčiojo mergytė ir šoko ant dviračio. Bet — dviratis nejudėjo! Karilė bandė minti pedalus, bet ratai nesisuko. Iš baimės mergytė ėmė verkti.

— Prašau, nebijok! — vėl prašneko nepažįstamasis. — Man tikrai reikia pagalbos, todėl nenorėjau, kad pabėgtum, kaip kiti, nieko nepaaiškinę.

Žmogus prie Karilės nesiartino, o ji negalėjo pajudinti dviračio. Ji bandė bėgti, bet ir kojos neklausė. Beliko tik sėdėti ir kalbėtis su tuo keistuoliu.

— O kas nuo jūsų pabėgo ir nieko nepasakė? — išdrįso paklausti Karilė.

— Va tas, — parodė žmogus į mėlyną kėkštą ant šakos, — ir anas, — mostelėjo ranka į žalią varlę, kuri nušlamštė atgal po lapais.

Karilė nenorom ėmė juoktis.

— Bet gi čia kėkštas ir varlė! Jie nemoka kalbėti...

— O kodėl tu moki?

— Aš — žmogus, o jie gyvuliai, — paaiškino Karilė. — Iš kur jūs esat, kad nežinot?

— Atleisk. Nepaaiškinau iš pradžių, — atsiprašinėjo nepažįstamasis. — Aš iš... na, kaip jūs vadinate, aha... iš Grigo Ratų.

Karilė išsižiojo. Kad tas keistuolis ne iš čia, jai buvo tuoj pat aišku. Ji pagalvojo, kad jis gal net iš Islandijos. Bet... iš Grigo Ratų!? Dabar mergytė suprato, kodėl jis nežinojo, kad ji žmogus, o kėkštas — paukštis, ir ji nustojo bijoti. Karilė bijodavo tik blogų žmonių, o šis buvo visai ne žmogus, todėl negalėjo būti blogas.

Bet jūs panašus į mane... Ir kalbate, kaip mes... — stebėjosi Karilė.

— Aš toks, kokį tu nori matyti. O kalbėt galima išmokti. Nors man daug patogiau, kaip esu įpratęs.

— O kaip?

— Taip, kaip su tavim dabar kalbu. Nenaudodamas tų... — parodė į lūpas.

Iš tikrųjų, nepažįstamojo lūpos nejudėjo.

— Hmmm... Aš negirdėjau jo balso, bet girdėjau, ką sakė... — tyliai stebėjosi mergytė, — atrodo, kad jis kalbėjo mano galvoj...

— Visai teisingai! — be garso vėl prašneko keistasis keleivis. — Aš kalbu, na kaip čia pasakius, mintimis. Daug greičiau ir daug patogiau, ar ne?

Karilė su juo visai sutiko.

— Koks jūsų vardas? — paklausė ji, — aš tai vadinuosi Karilė.

— Vardas? Matai, mes vardais nesivadinam... Bet jei tau reikia vardo... vadink mane... Alcor, — pasigirdo atsakymas Karilės galvoje.

— Ar tu pažįsti Grigo Ratus? — staiga paklausė Alcor.

— O taip! Tėtė juos man rodė daug kartų. Aš moku net ir šiaurės žvaigždę surasti, — pasigyrė Karilė.

— Žinai, kiek Grigo Ratai turi žvaigždžių?

— Septynias!

— Ne. Aštuonias.

— Bet aš dar vakar naktį suskaičiavau. Septynios!

—Šią naktį vėl pažiūrėk į Grigo Ratus. Pažiūrėk gerai į antrą žvaigždę nuo galo ir pamatysi, kad ji dviguba.

— Atsimenu! — nudžiugo Karilė. — Virš didelės žvaigždės — mažytė. Tėtė man ją rodė pro žiūronus.

— Tai Alcor.

— Jūs iš tos žvaigždės?

— Ne. Iš planetos, kuri sukasi aplink ją.

— Ar ta planeta labai toli nuo čia?

— Labai.

— O kur jūsų raketa?

— Kokia raketa?

— Nagi, su kuria atskridot.

— Aš ne su raketa...

Tas Alcor buvo tikrai keistas! Juk po erdves skraidoma raketomis. Kaip astronautai į mėnulį.

— O ne! Mes raketų nenaudojam. Tai labai senoviškas būdas, — prašneko Alcor Karilės galvoje, — daug greičiau mintimis.

Ar aš galėčiau mintimis nuvykti į jūsų planetą? — susidomėjo Karilė.

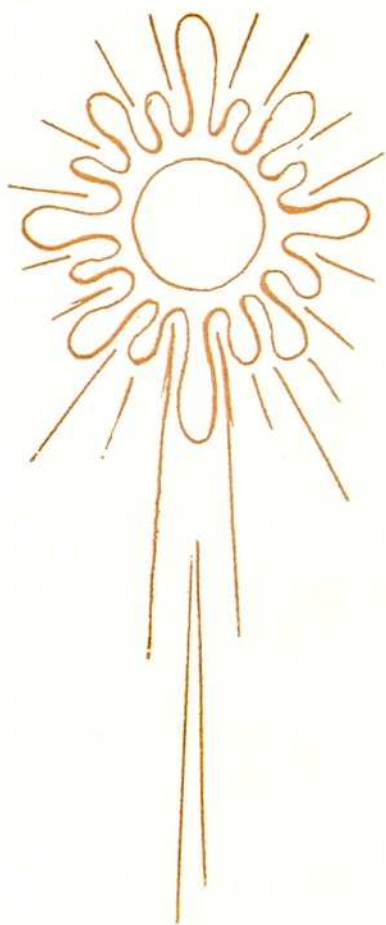
— Galėtum, Karile. Bet reikia ilgai lavintis galvoti.
 — Lavintis galvoti?
 — Žinoma. Mintį galima išlavinti labiau negu kūną.
 — Bet jei aš dabar labai stipriai galvočiau apie jūsų planetą, o jūs man labai stipriai padėtumėt, ar aš ten atsirasčiau?
 — Nori pabandyti?
 — Noriu! — greit nusprendė Karilė, — bet neilgam. Sugrąžinkite mane už pusvalandžio, — paprašė ji Alcor, paduodama jam savo laikrodėlį.

Alcor nusišypsojo.

Mūsų laikas kitoks. Bet aš laikysiuosi tavojo. Dabar užsimerk ir galvok apie Grigo Ratus ir apie antrąją žvaigždę, ir apie mažą žvaigždutę virš jos.

Karilė užsimerkė ir susikaupė. Iš karto saulės šviesa dar lindo pro vokus, ausyse tebešlamėjo medžiai, rankos tebespaudė dviračio rankenas. Bet Karilė galvojo apie Grigo Ratus. Alcor balsas jos galvoje skambėjo minkštai ir mieguistai. Staiga viskas sutemo. Prieš Karilę juodame danguje mirkčiojo Grigo Ratų žvaigždės.
 (Bus daugiau)

OI TAI, TAI!

Samanė

Genio vaikas Tuk-tuk-tukas
Sako: "Sniegiau, galva sukas!"
Sako: "Sniegiau, negerai
Tau saulutės spinduliai!"

Ir žvirbliukas išsijuosęs
Rėkia: "Sniegiui tirpsta nosis!"
Rėkia: "Sniegiau, ar matai?
Tirpsta nosis tau. Tikrai!"

Rieda lašas ir lašiukas
Sniego seniui per veiduką.
Rieda, rieda — oi tai, tai,
Ašarėlių du šimtai. . .

LAPĖS VAIKAS

Ona Mikailaitė

Gyveno kartą lapės vaikas, kuris viską norėjo žinoti. Visiškai viską.

Kiekvieną dieną lapės vaikas išeidavo iš namų, ką nors naujo sužinoti.

— Tik saugokis spąstų! — sušuko jo mama.

Pagalvojo lapės vaikas.

— Kas spąstai? — paklausė jis savęs. Bet jis negalėjo atsakyti. Negalėjo, nes nežinojo.

— O ko nežinai, reikia sužinot, — nutarė lapės vaikas. Ir jis nubėgo spąstų ieškot.

Miške spąstų nerado. Nerado nė ant kelio. O prie ūkininko vištidės — rado!

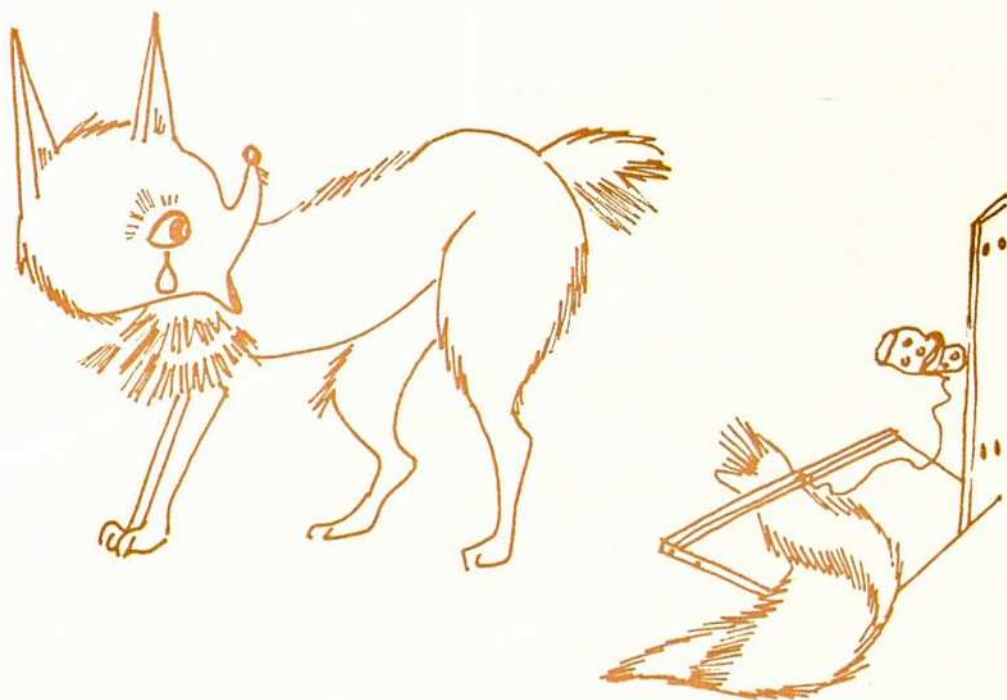
— Kas čia per daiktas? — nesuprato lapės vaikas. — Ką jis daro?... Gal čia spąstai?

Jis apėjo aplinkui. Spąstai nejudėjo. Pauostė. Jokio kvapo.

— O jei aš tik taip švyst su uodega tiems spąstams. . .

Lapės vaikas švyst, o spąstai čiakšt. Ir nėra uodegaitės.

— Ai-ai-aiiii! — verkė lapės vaikas. Jo uodegaitė spąstuose liko.

Griždamas namo, lapės vaikas sutiko savo draugus.

— HA-HA! Beuodegis! — juokėsi jie. Jų uodegos buvo ilgos, gražios. Ir dar pasipūtusios.

Gaila buvo lapės vaikui savo ilgos, gražios uodegos. Ir dar pasipūtusios. Bet jis to nesakė.

Lapės vaikas galvojo.

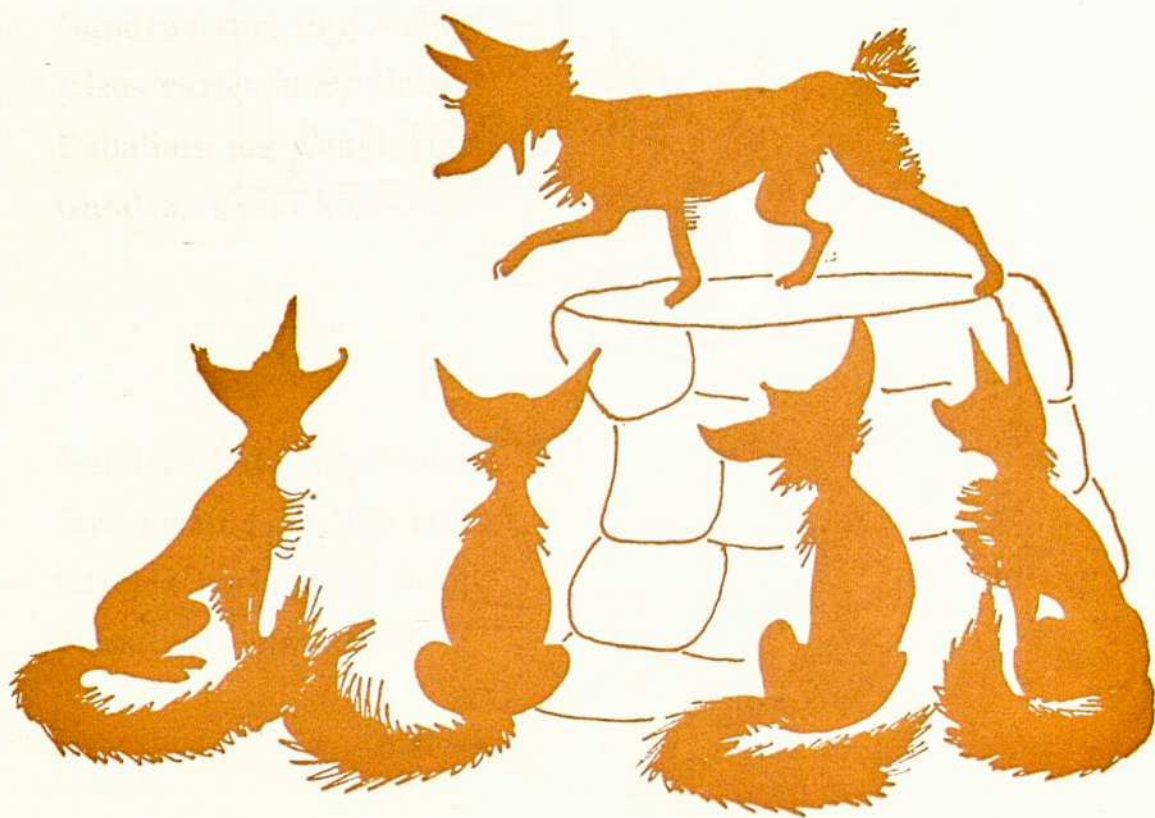
— Uodegos? Kam man reikia uodegos!

Jauni lapinai pastatė ausis. Išplėtė akis.

— Be uodegos daug lengviau. O jums — kur tik einat, uodegą tempk!

— Teisybė. Vargas, — sumurmėjo jauni lapinai.
— Ir dar, taip karšta. Be uodegos vėsiau ir smagiau!
— Teisybė. Karšta. Ypač vasarą. . . — atsiduso jauni lapinai.

— Be uodegos — saugiau! O šiaip tą uodegą žiūrėk ir žiūrėk. Tai ten įklius, tai šen.

— Teisybė. Sunku, — aimanavo jauni lapinai.
Dabar lapės vaikui darėsi linksmiau. Jei jis be uodegos, ir jie bus be uodegų!

— Gerai! Jei norit, bėgsiu namo, pasiimsiu žirkles ir jums uodegas nukirpsiu.

— Gerai! — pritarė jauni lapinai.

— Palaukit, — atsiliepė storas balsas.

Vienas senas lapinas prisidėjo prie susirinkimo. Jis klausėsi lapės vaiko kalbos.

Aš balsuoju už uodegą! — pasakė senas lapinas.

Visi sužiūro.

— Jei man nutrauktų uodegą, ir aš kalbėčiau, kaip lapės vaikas. Bet kol taip neatsitiko — aš balsuoju už uodegą, — nusišypsojo senas lapinas.

— Ir aš, ir aš! — sušuko jauni lapinai ir išbėgiojo.

Liko tik lapės vaikas, beuodegis.

— Šiandien aš labai daug sužinojau, — nutarė jis.

GANDRAS

Albina Kašiubienė

Gandras turi ilgą snapą! —
Visos varlės baloj plepa.
Pabaliais per aukštas smilgas
Gandras tiesia kojas ilgas.

Gandras baloj nesišvaisto,
Nes nedaug jis turi laiko.
Griebia varlę, neša žaltį,
Jeigu gali tik pakelti.

Greit plačiais sparnais pakyla,
Varlės baloje prabyla:
— Nepagavo! Nepagavo,
Nors per dieną čia varliavo!

PIRMOJI KELIONĖ TRAUKINIU

sulietuvino Danguolė Sadūnaitė

Tai buvo pati pirmoji Jono kelionė traukiniu.

Tėtis palydėjo Joną į stotį ir sakė jam:

— Jeigu nori važiuoti traukiniu, Jonai, reikia nusipirkti bilietą.

Tėtis atsistojo prie kasos, nupirko bilietą, paskui įdėjo bilietą į Jono kišenę.

Traukinio ilgai laukti nereikėjo. Pasirodė juosta baltų dūmų, ir iš už kampo išniro traukinys.

Kai traukinys sustojo, konduktorius nušoko nuo laiptelių ant platformos. Jis buvo uniformuotas. Dabar žmonės greitai lipo iš traukinio, nešini lagaminais.

Tėtis, negaišindamas laiko, priėjo prie konduktoriaus ir sakė jam:

— Prašau susipažinti. Čia mano sūnus Jonas. Jis važiuos kartu su jumis iki Miškų stoties. Ar paglobotumėte jį, prašau? Konduktorius nusišypsojo Jonui.

— Nesirūpinkite, tamsta. Aš jį paglobosiu. Na, dabar lipkim į traukinį, Jonai.

Jonas jautėsi kaip didelis vyras. Jis lipo laipteliais į traukinį ir paskui žengė pats vienas į vagoną.

Konduktorius šūktelėjo kažką aštriu balsu. Jonas atsistojo ir pradėjo mojuoti tėveliui per langą. Traukinys pajudėjo.

Jonas jautėsi labai ir labai smagiai.

Bet netrukus konduktorius pasirodė duryse. Jis atėjo patikrinti bilietus. Jonas įkišo ranką į švarko kišenę išimti savo bilieta. Bilieta tenai nebuvo. Toje kišenėje jis nieko kito nerado, tik tai didelę, švarią, gražiai sulankstytą nosinę.

Paskubomis Jonas apžiūrėjo visas savo kišenes. Jose jis rado keturis sausainius, suvyniotus į vaškinį popierių, šniūro gabaliuką, kelias gumutes ir kelis spalvotus pieštukus. Taip pat keletą centų, porą riešutų ir keturis gražius akmenėlius.

Jonas susirūpino nejuokais. Tas jo bilietas buvo dingęs, kaip į vandenį. O konduktorius jau stovėjo čia pat ir prašė parodyti bilietą.

— Ponas Konduktoriau, — Jonas ėmė aiškintis, — mano tėvelis nupirko man bilietą ir įdėjo jį į mano kišenę, bet dabar aš jo niekaip negaliu rasti.

— Tiek to, Jonai, gal bilietas atsiras vėliau, kai privažiuosim kitą stotį.

Jonas sėdėjo ir žiūrėjo pro langą: į medžius, į laukus, į karves ir arklius laukuose. Buvo jis be ūpo. Gal būt, jam teks išlipti sekančioje stotyje, jeigu bilietas neatsiras...

“Ak, Jonas pagalvojo sau. Jeigu tikrai mano tėtis būtų čia, jis žinotų ką daryti...”

Keletas naujų keleivių pasirodė tarpduryje. Jonukas pažvelgė į juos atydziai. Viena aukšta ponja su maža mergyte atsisėdo šalia jo. Vienoje rankoje ponja laikė narvelį. Vos tik ji spėjo atidegti narvelį, papūgėlė pasižiūrėjo Jonui tiesiai į akis ir sušuko:

— Jei turi vėžliukų, duok jiems lašiniukų!

Jonas pradėjo aiškintis, jog jis vėžliukų neturi. Ponia ma-loniai pažiūrėjo į jį ir susijuokė. Šitoji papūgėlė, kuri vadinosi Rojaus Paukštis, visiems tą patį sako, ji paaškino Jonui. Prieš metus kitus jie turėjo dar nemandagesnę papūgą. Vos tik sve-čias pasirodo kambary, papūga tuoj ir šaukdavo:

— Ko tu atėjai čia taip nelaiku! Ko tu atėjai čia taip ne-laiku! Atiduosiu tave katinui, katinui, katinui!

Tuo tarpu mažoji mergaitė bėginėjo nuo vieno traukinio lango prie kito, šaukdama:

— Čia nieko ypatingo nesimato, mama. Greitai žiūrėkim pro kitą langą!

Jonas žymiai pralinksmėjo. Bet sekančioj stotyje, jos visos trys — ponia, mergytė ir papūgėlė atsisveikino ir išlipo.

Prieš atsisveikinant, papūgėlė dar perspėjo Joną:

— Jei turi vėžliukų, duok jiems lašiniukų!

Traukiniui išvažiavus iš stoties, konduktorius vėl stabtelė-jo ties juo.

— Ar atradai savo bilieta, Jonai?

Jonas papurtė galvą.

Jis vėl, labai ir labai sąžiningai apžiūrėjo visas savo kišenes, bet nieko naujo jose nerado.

Netrukus, duryse pasirodė berniukas su pintine.

— Saldainiai, šokoladas, obuoliai, kramtoma guma ir patys naujausi žurnalai! — šaukė berniukas.

— Ar norėtum ką pirkti? — paklausė, priėjęs prie Jono.

— Ne, ačiū. Aš turiu sausainių kišenėje, bet aš nealkanas. Aš pamečiau savo bilietą ir negaliu jo atrasti. Galbūt man lieps išlipti sekančioj stoty.

Berniukas švilptelėjo.

— Kaip toli važiuoji?

— Iki Miškų stoties. Aš važiuoju pas savo močiutę.

— Dar šešios stotys beliko iki tavo stoties. Per toli pėsčiam eiti. Tavo vietoj, žinai ką daryčiau? Aš išimčiau viską iš savo kišenių ir išdėliočiau priešais save. Gal taip ir atsirastų tas bilietas.

Jonas taip ir padarė, bet bilietas neatsirado. Jonas nusiminė. Po savo marškinukais jis pajuto tą keistą, jam jau pažįstamą Pasaulio Pabaigos Jausmą. Jonas buvo netoli ašarų.

Kaip tik tuo metu į jo vagoną įlipo jauna ponis. Ji nešė mažą berniuką. Jiedu atsisėdo netoli Jono, ir mažasis berniukas Jonui nusišypsojo.

— Ar pasaugotum mano berniuką, kol aš nueisiu vandens atsigerti?

— Taip, ponis.

Jonas truputį išsigando. Jis nebuvo pratus draugauti su tokiais labai mažais vaikais. Iš pradžių, tas kūdikėlis šypsojosi jam. Bet vos valandžiukei prabėgus, jis pradėjo verkti. Jonas

ramino jį kaip išmanydamas, bet visos jo pastangos buvo veltui. Ašaros, didelės kaip pupos, riedėjo vaiko skruostais.

Tada Jonas išsiėmė savo didelę, gražiai sulankstyta nosinę, nušluostyti jo ašaras. Ir koks jo nustebimas buvo, kai iš tos nosinės ėmė ir iškrito — bilietas!

— O! sušuko Jonas. — Galų gale aš atradau savo bilietą! — ir jis pradėjo juoktis. Netrukus ponias sugrįžo, ir mažasis berniukas pralinksėjo.

Jonas nubėgo ir parodė konduktoriui savo bilietą. Konduktorius labai nudžiugo jį pamatęs. Greitai jie privažiavo Miškų stotį. Močiutė stovėjo ant platformos ir laukė Jono.

Taip baigėsi pirmoji Jono kelionė traukiniu.

KUKURUČIO KELIONĖS

Gintaras Grušas, 10 m.

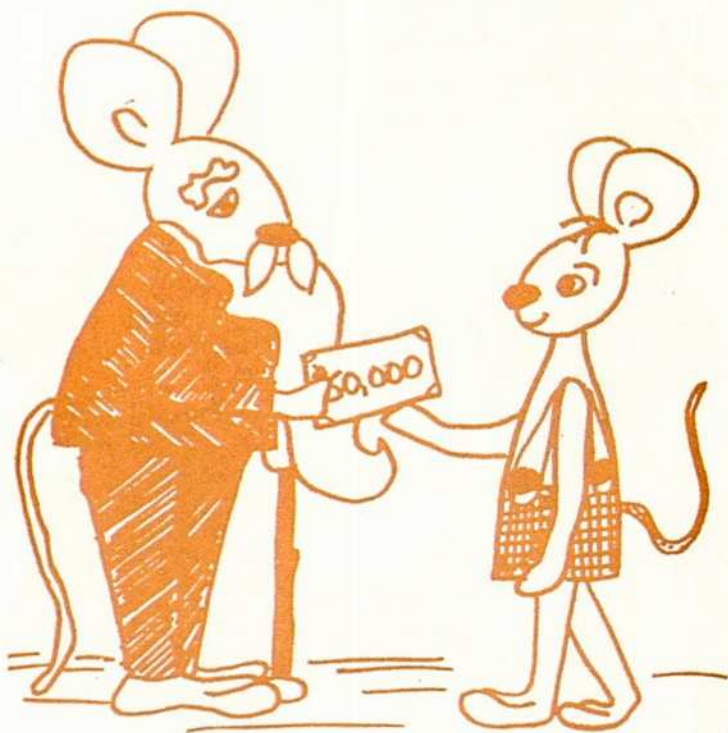
Agoura, California

Piešiniai — Rimos Karosaitės, 9 sk.

Toronto, Canada

— Labas! Mano vardas Kukurutis, ir aš noriu skristi per Ameriką 747 lėktuvu. Bet neturiu pakankamai pinigų. Bijau tik vieno dalyko — oro piratų. Jie yra žmonės su šautuvais, kurie perima lėktuvą ir nuskrenda į Kūbą arba į Turkiją.

— Labas, Kukuruti. Atsimeni mane, aš tavo senelis. Aš ką tik laimėjau 50,000,000 dolerių iš tų mašinų prie Las Vegas, Nevada. Aš tau duosiu ko tik tu nori.

— Tikrai, tikrai — sušuko Kukurutis. — Aš jau žinau, ko noriu. Aš noriu skristi per Ameriką.

— Dabar, Kukuruti, pagalvok. Ar tu tikrai nori skristi? — ramiai pasakė Kukuručio senelis.

— Jau aš senai, senai, norėjau skristi per Ameriką, seneli, — paaiškino Kukurutis.

— Kokių lėktuvų tu skrisi, Kukuruti? — paklausė senelis.

— 747, — atsakė jis.

— Ne, ne, — pasakė senelis, — aš turiu mintį, kurios kompanijos lėktuvu skrisi?

— Aš skrisiu Lito Pelių lėktuvu, — tarė Kukurutis.

— Labai gerai, Kukuruti. Aš esu Lito dalininkas ir galiu gauti nuolaidą, — paaiškino senelis.

Kitą dieną Kukurutis nuvažiavo į aerodromą. Jis sustojo Lito Pelių skyriuje prie informacijos stalo. Staiga jis užkliuvo už lagamino ir nukrito ant to elektrinio diržo, kuris veža lagaminus į lėktuvą. Pilotas pagavo Kukurutį už kojos, bet ir pilotą pagavo diržas. Tada kitas pilotas greitai pagalvojo ir sustabdė diržą. Laimė, kad niekas nebuvo sužeistas.

Po to, Kukurutis gavo savo bilietą ir nuėjo prie 26-tųjų vartų. Iš ten turėtų iškristi jo lėktuvas.

Staiga, jis išgirdo balsą per mikrofoną: "Lėktuvas #123747 yra perkeltas iš 26-tųjų vartų į 23-čiuosius vartus.

Po kelių minučių per tą patį mikrofoną Kukurutis girdėjo tokį pranešimą: "Lėktuvas #123747 iškris už dešimt minučių. Prašom stoti į eilę prie vartų. Ačiū labai".

Tuojaus jis nubėgo į eilę, bet didelė, didelė pelė jį pastūmė.

Tas Kukurutį labai supykino, tai jis greitai atšoko ir pastūmė tą pelę. Tada ta pelė atsikėlė labai lėtai ir sudavė Kukurūčiui per snukutį. Atskubėjo policija. Du policininkai pagriebė besimušančius, o kiti du klausinėjo žmonių, kaip prasidėjo muštynės. Vėliau policija areštavo tą negerą didelę pelę.

Visi įlipo į lėktuvą. Kukurutį patikrino lėktuvo daktaras.

Kai daktaras pabaigė tikrinti, Kukurutis girdėjo per mikrofoną: "Labas, aš esu jūsų pilotas. Mes šiandien

skrisime į Los Angeles, Kaliforniją, į Newark, New Jersey. Mums truks apytikriai penkias valandas, ir mes skrisime 600 mylių per valandą. Ačiū labai”.

Lėktuvas pradėjo važiuoti lėtai, paskui greičiau ir staiga — pradėjo kilti. Kukurutis sudrebėjo sekundei, bet greit vėl atsigavo.

Už kelių minučių Kukurutis girdėjo: “Dabar mūsų lėktuvo patarnautojos išdalins priešpiečius”.

Lėktuvas įskrido į audrą. Buvo labai, labai baisi audra. Lėktuvo patarnautojoms buvo labai sunku lėktuve vaikščioti.

Kai lėktuvo patarnautoja paklausė Kukuručio, ko jis norėjo, jis atsakė:

— Aš noriu Putnamo Seselių juodos duonos su jų bičių medumi. Ar jūs turite?

— Taip, turime. Buvome neseniai sustoję Putname pas seses, — atsakė lėktuvo patarnautoja.

— Gerai, gerai, aš tikiu. Dabar prašau paduoti man priešpiečius, — pasakė Kukurutis.

— Gerai, jei taip nori priešpiečių, tuoj paduosiu — pasakė užpykusi lėktuvo patarnautoja.

Audra darėsi smarkesnė ir smarkesnė. Buvo dabar sunku net sėdėt.

Lėktuvo patarnautoja atbėgo su Kukuručio priešpiečiais. Ji tik priėjo prie jo kėdės, ir lėktuvas tą sekundę pasisuko. Viskas nukrito ant Kukuručio kelių.

Kukurutis paragavo ir pasakė: — Čia tikras seselių maistas. Jis labai skanus, nors jį valgau ne iš lėkštės — nuo drabužių.

Tada jis girdėjo piloto balsą: “Mes dabar rodysime filmą: ČIRPULIS SKRENDA Į MĖNULĮ”.

— O, tai vaikiškas filmas! — pasakė Kukurutis. — Tinka Pupučio amžiaus vaikams. Aš geriau paklausysiu radijo.

Jis užvedė radiją ir klausosi: “Suk, suk ratelį,
Suk į vieną pusę...”

— Mes sustabdome programą papasakoti apie Lito Pelių Kompaniją. Ji yra didžiausioji pelių kompanija visame pasaulyje. Mes turime: lėktuvų, bankų, žemės, sūrio ūkių, valgyklų... ir t.t. Ačiū už kantrybę. Dabar grąžiname radio programą... “Lietuva brangi,
Mano tėvyne...”

— Tada ir vėl:

— Mes sustabdome programą papasakoti apie Lito Pelių Kompaniją...

— Kas čia darosi? — sušuko Kukurutis. — Kas minutę ta pati reklama! Aš bandysiu užmigti...

Ir taip Kukurutis užmigo. Bet kai jis miegojo kažkas atsitiko. Oras pasikeitė ir pakilo vėjas prieš lėktuvą. Tas vėjas taip smarkiai pūtė, kad lėktuvas ėmė kristi žemyn. Visi išsigando ir pradėjo rėkti, šokinėti ir t.t.

Kukurutis atsibudo ir paklausė: — Kas darosi? Kodėl visi rėkia ir šokinėja?

Vienas žmogus jam paaiškino: — Lėktuvas pradėjo leistis. Mums atrodo, kad lėktuvui benzino pritrūko.

— Prašome atsisėsti. Viskas gerai, mes tikrai buvom audroje, — pasakė pilotas.

Kukurutis pažiūrėjo į sieną, kur perskaitė, kad reikia užsirišti diržą. Paskambino jis lėktuvo patarnautojui ir paklausė, kodėl reikia diržą užsirišti. Jam pasakė, kad visada, 10 minučių prieš nusileidimą, reikia tai padaryti.

Tuoju po to Kukurutis girdėjo pilotą: "Mes už 5 minučių nusileisime".

Už penkių minučių lėktuvas laimingai nusileido ir visi suriko: — NEBUVO ORO PIRATŲ!

Jei jūs norite paklausti Kukuručio klausimą, pasiųskite tą klausimą šiuo adresu: KUKURUTIS

5559 MODENA PL.
AGOURA, CALIF.
91301

IŠ SUOMIJOS

Mielas Puputi,

Vakar visa šeima važiavom pasivažinėti ir tada nuvažiavom į turgų ir nusipirkom pintinę. Tada nuvažiavom į miškus ir matėm žmones, kurie išsikirtę ežere ledą meškeriojo. Buvo septyni žmonės, o pagavo tik vieną žuvytę!

Tuoj bus mano septintasis gimtadienis. Aš noriu torto su septyniom žvakėm ir žaislų.

*Kovas Palubinskas, 7 m.
Suomija-Finland*

IŠ WASHINGTONO

Miela "Eglutė",

Daina Penkiūnaitė ir Rima Žemaitytė gyvena Washingtono priemiestyje. Jos lanko septintą skyrių Junior High School.

Mokykloje joms buvo leista pasirinkti aprašyti kurį nors Europos kraštą ir jo kalėdinius papročius. Daina ir Rima pasirinko Lietuvą. Jos parašė rašinius apie lietuviškus kūčių ir Kalėdų papročius. Pačios pagamino ir į mokyklą atnešė kūčių ir kalėdinių valgių. Taip pat atnešė lietuviškais rūbais papuoštas lėles, gintaro, piešinių įvairių lietuviškų tautinių drabužių.

Abi mergaitės skaitė savo rašinius. Daina paminėjo, kad lietuviai savo papročius labai brangina. Ne tik Lietuvoje, bet ir Amerikoje, Kanadoje, Brazilijoje, Anglijoje — kur tik yra tikrų lietuvių, ten jie švenčia kūčias ir Kalėdas savo tradiciniu būdu.

Rima atnešė į mokyklą savo tėvelio pagamintų Lietuvos skaidrių, kurios buvo rodomos visiems vaikams. Visi vaišinosi mergaičių atneštais švenčių valgiais. Dalyvavo ir mokinių tėvai.